

Tandarts of tandprotheticus kan aansprakelijk zijn voor schade door een ongeschikte gebitsprothese

Het plaatsen van een gebitsprothese kan tot klachten leiden. Soms zijn deze klachten inherent aan de toestand van de mond van de patiënt, maar soms zijn de klachten het gevolg van een gebrek in de gebitsprothese zelf, bijvoorbeeld door een onjuist ontwerp. Wanneer de patiënt hierdoor schade lijdt, is het de vraag of en op wie hij zijn schade kan verhalen. Slaagt de patiënt er in om aan te tonen dat de gebitsprothese ongeschikt is, dan kan de tandarts of tandprotheticus aansprakelijk zijn, mits de tekortkoming hem kan worden toegerekend krachtens schuld of krachtens de wet.

Wijne RP. Tandarts of tandprotheticus kan aansprakelijk zijn voor schade door een ongeschikte gebitsprothese

Ned Tijdschr Tandheelkd 2013; 120: 516-520

doi: 10.5177/ntvt.2013.10.12254

Inleiding

Nederlanders bezoeken gemiddeld 3 keer per jaar een tandarts (Centraal Bureau voor de Statistiek, 2011). Een deel betreft de behandeling van specifieke problemen en resulteert in het advies tot plaatsing van een (partiële) gebitsprothese, al dan niet op basis van implantaten. Doorgaans maakt een tandarts daarbij gebruik van een tandtechnicus. Een andere mogelijkheid is dat patiënten worden verwezen naar een tandprotheticus die de gebitsprothese vervaardigt en plaatst.

In veel gevallen voldoet de gebitsprothese en is de patiënt tevreden, zij het dat bijvoorbeeld een immediale gebitsprothese regelmatig moet worden aangepast. Soms heeft de patiënt echter (blijvende) klachten (Van Waas, 2001; De Baat et al, 2011; Van Os et al, 2011; Van Waas, 2011). Bij klachten over bejegening en behandeling door tandartsen of tandprotheticici is het klachtrecht het meest aangewezen instrument; patiënten kunnen een beroep doen op de klachtenregeling waarbij tandartsen verplicht zijn aangesloten, bijvoorbeeld die van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (NMT) of van de Associatie Nederlandse Tandartsen (ANT) (Brands, 2004). Laatstgenoemde beroepsorganisatie kent de mogelijkheid van een vergoeding voor herstelkosten via de Stichting Garantiefonds Mondzorg. Bij klachten én de behoefte om de tandarts - deze optie geldt niet voor de tandprotheticus - 'te straffen', kan de patiënt een klaagschrift indienen bij de tuchtrechter. Een mogelijkheid is ook het doen van aangifte met het oog op strafvervolgning door het Openbaar Ministerie.

In dit artikel staat echter het civiele aansprakelijkheidsrecht als juridisch instrument centraal. Meer in het bijzonder gaat het om de vraag of patiënten een tandarts of een tandprotheticus aansprakelijk kunnen stellen wanneer de klacht niet zozeer gaat over de bejegening of de wijze van

Beeld: Shutterstock

behandelen, maar over het feit dat de patiënt schade lijdt door een gebitsprothese die - naar de patiënt meent - in technische zin niet aan de eisen voldoet en dus ongeschikt is. Daarbij wordt opgemerkt dat schade vele gedaanten kent. In dit artikel wordt onder schade verstaan de gezondheidsschade van de patiënt door een ongeschikte gebitsprothese (waaronder wordt verstaan 'gebrek in kwalitatieve zin') en de gevolgen daarvan, zoals vermogensschade en immateriële schade.

Ter beantwoording van de vraag wordt eerst de rechtsverhouding tussen de tandarts, de tandprotheticus en de tandtechnicus enerzijds en de patiënt anderzijds besproken. De rechtsverhouding is bepalend voor de grondslag waaraan patiënten een recht op schadevergoeding kunnen ontleen. Daarna wordt in algemene zin ingegaan op de grondslag voor aansprakelijkheid. De nadruk ligt vervolgens op de analyse van de (schuld- of risico)aansprakelijkheid van tandartsen of tandprotheticici voor ongeschikte gebitsprothesen.

De rechtsverhouding met de tandarts

Tussen een patiënt en een tandarts ontstaat doorgaans een contractuele rechtsverhouding. Deze is beschreven in het *Burgerlijk Wetboek* (BW, boek 7, titel 7, afdeling 5) als de overeenkomst inzake geneeskundige behandeling. Boek 7, titel 7, afdeling 5, BW is van dwingend recht en regelt de 'klassieke' verplichtingen van tandartsen. De wijze waarop tandartsen aan de verplichtingen uitvoering moeten geven, is geregeld in art. 7:453 BW. Ingevolge dat artikel dienen tandartsen bij hun werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht te nemen en daarbij te handelen in overeenstemming met de op hen rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiende uit de voor hulpverleners geldende professionele standaard. Het artikel behelst een zorgvul-

digheidsnorm: een tandarts dient die zorg in acht te nemen die een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot in dezelfde omstandigheden zou hebben betracht (Hoge Raad der Nederlanden, 1990).

De rechtsverhouding met de tandtechnicus

Tandartsen maken ter vervaardiging van een gebitsprothese gebruik van de kennis en kunde van een tandtechnicus. Doorgaans wordt de tandtechnicus als hulppersoon (verlengde arm) van de tandarts gezien (Van Os et al, 2011). De patiënt sluit dan ook geen nieuwe overeenkomst met de tandtechnicus. Bestaat hierover onduidelijkheid, dan is doorslaggevend wat de patiënt en de tandarts daarover hebben verklaard en uit elkaars gedragingen mochten afleiden. Als bijvoorbeeld het zwaartepunt van de tandheelkundige behandeling bij de tandarts ligt en er geen directe facturering door de tandtechnicus aan de patiënt is, zal de rechtbank meestal concluderen dat met de tandarts was gecontracteerd en niet met de tandtechnicus zelf (Rechtbank Arnhem, 2010). De afwezigheid van een overeenkomst betekent overigens niet dat de tandtechnicus geen verplichtingen heeft. Van een tandtechnicus wordt evenzeer verlangd dat hij zich volgens maatschappelijke normen gedraagt.

De rechtsverhouding met de tandprotheticus

Patiënten kunnen ook op eigen gelegenheid een tandprotheticus benaderen. Deze wordt in dat geval niet als hulppersoon van de tandarts gezien. De patiënt en de tandprotheticus sluiten een zelfstandige overeenkomst. Deze overeenkomst kan net als bij tandartsen worden beschouwd als een behandelingsovereenkomst in de zin van Boek 7, titel 7, afdeling 5, BW. Een tandprotheticus is immers een zelfstandige beroepsbeoefenaar met een BIG-beschermde titel en tot het deskundigheidsgebied van een tandprotheticus worden gerekend het onderzoeken van de mond, het verstrekken van informatie over de gebitsprothese en het vervaardigen en plaatsen van een (volledige) gebitsprothese. Een en ander betekent dat op een tandprotheticus, net als op een tandarts, de verplichting rust zich als een goed hulpverlener te gedragen, inclusief de zorgvuldigheidsnorm. Overigens zou deze zorgvuldigheidsnorm ook bij afwezigheid van een behandelingsovereenkomst gelden, maar dan vanuit de plicht zich als een goed opdrachtnemer te gedragen (art. 7:401 BW).

De grondslag voor aansprakelijkheid

De contractuele relatie tussen een tandarts of tandprotheticus en een patiënt betekent dat de tekortkoming in de nakoming van een verplichting uit de behandelingsovereenkomst de grondslag is voor verhaal van schade. De verplichting van tandartsen of tandprotheticici om bij een tekortkoming in de nakoming van (één van) de verplichtingen de schade van de patiënt te vergoeden, wordt gebaseerd op art. 6:74 BW: *“Iedere tekortkoming in de nakoming van een verbintenis verplicht de schuldenaar de schade die de schuldeiser daardoor lijdt te vergoeden, tenzij de tekortkoming*

de schuldenaar niet kan worden toegerekend”. Met tandtechnici wordt geen overeenkomst gesloten. Dit neemt niet weg dat een tandtechnicus voor een fout kan worden aangesproken. De grondslag is in dat geval de onrechtmatige daad (art. 6:162 BW). Belangrijker is echter dat de fout van een tandtechnicus als hulppersoon ingevolge de wet (art. 6:76 BW) aan de behandelend tandarts wordt toegerekend. Schade veroorzaakt door een tandtechnicus komt dus doorgaans voor rekening van de tandarts.

Een enkele tekortkoming door een tandarts of tandprotheticus kan al een verplichting tot schadevergoeding met zich meebrengen. Is nakoming van de verplichting uit de overeenkomst nog mogelijk, maar is de afgesproken termijn voor nakoming verstreken of was de nakoming gebrekkig, dan heeft de patiënt naast een recht op nakoming van de verplichting ook recht op aanvullende schadevergoeding. Als voorbeeld kan worden gedacht aan de omstandigheid dat de patiënt op de dag van zijn huwelijk zonder gebitsprothese moet verschijnen. Deze patiënt heeft recht op het alsnog plaatsen van een goede gebitsprothese, maar daarnaast ook op een vergoeding van de immateriële schade gelegen in de omstandigheid dat hij op zijn huwelijksdag levensvreugde heeft gederfd. Echter, wanneer nakoming van de overeenkomst (op behoorlijke wijze) niet meer mogelijk is, is sprake van vervangende schadevergoeding. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer door een kwalitatief mankement aan de gebitsprothese de patiënt direct gezondheidsschade lijdt.

De hamvraag is uiteraard wanneer een tandarts of tandprotheticus tekortschiet. Deze vraag laat zich niet eenvoudig beantwoorden. Over het algemeen zal het plaatsen van een gebitsprothese op basis van onvoldoende onderzoek en een onjuiste diagnose een tekortkoming opleveren (dit is dus wat anders dan het ‘op de gok’ maken van een immediate gebitsprothese). Een tekortkoming is ook het niet informeren van de patiënt over de mogelijke en verstrekkende risico’s van een gebitsprothese, waardoor de patiënt ten onrechte niet voor een alternatief heeft kunnen kiezen. Het oordeel hangt evenwel af van de mate waarin de patiënt het bewijs van een tekortkoming kan leveren. Het enkele feit dat er schade is opgetreden, is niet genoeg voor het bewijs van een tekortkoming omdat op tandartsen en tandprotheticici geen resultaatsverplichting rust, maar een inspanningsverplichting. Doorgaans is het niet mogelijk een bepaald resultaat te garanderen, omdat het menselijk lichaam een ongewisse factor vormt; zelfs bij onberispelijk tandheelkundig handelen kan het beoogde resultaat uitblijven. Patiënten zullen dan ook vaak gebruik (moeten) maken van een deskundigenbericht als bewijsmiddel om een tekortkoming aan te tonen. Zonder bewijs dat de gebitsprothese ondeugdelijk is, zal de vordering van de patiënt worden afgewezen. De verplichting tot schadevergoeding bij een tekortkoming komt alsnog te vervallen wanneer de tekortkoming niet aan de hulpverlener kan worden toegerekend. Een en ander is uitgewerkt in art. 6:75 BW: *“Een tekortkoming kan de schuldenaar niet worden toegerekend, indien zij niet te wijten is aan zijn schuld, noch krachtens de*

wet, rechtshandeling of in het verkeer geldende opvattingen voor zijn risico komt". Een tandarts of tandprotheticus moet stellen en, bij betwisting, bewijzen, dat een toerekeningsgrond ontbreekt.

Een tekortkoming wegens ongeschiktheid van de gebitsprothese

Hiervoor werd opgemerkt dat de enkele tekortkoming een recht op schadevergoeding doet ontstaan. De schadevergoeding is een vervangende schadevergoeding wanneer een ongeschikte gebitsprothese direct tot gezondheidschade leidt. De patiënt moet de tekortkoming stellen en, bij betwisting, bewijzen, zo bleek uit de voorgaande paragraaf. Is de stelling van de patiënt dat de tekortkoming van zijn tandarts of tandprotheticus gelegen is in een ongeschikte gebitsprothese – hij voldoet volgens de patiënt niet aan de technische eisen – dan dient hij daarvan, bij betwisting, het bewijs te leveren. Een ongeschikte gebitsprothese in juridische zin wil zeggen dat deze niet de vereiste eigenschappen bezit die nodig zijn voor de zorgvuldige uitvoering van de behandelingsovereenkomst. Ongeschikt is bijvoorbeeld een gebitsprothese met kwaliteitsgebreken, zoals mankementen in het ontwerp of het gebruik van ondeugdelijk materiaal. Het enkele feit dat een gebitsprothese niet lekker zit of niet direct past (bijvoorbeeld in het geval van een immediate gebitsprothese), betekent niet zonder meer dat de gebitsprothese in juridische zin ongeschikt is.

Een patiënt kan ter onderbouwing van zijn stelling dat de gebitsprothese ongeschikt is, aansluiting zoeken bij de eisen neergelegd in Richtlijnen 93/42/EEG en 90/385 EEG, de *Wet op de medische hulpmiddelen* en het *Besluit medische hulpmiddelen*. Samengevat is in deze wetgeving bepaald dat een gebitsprothese geen gevaar voor de klinische toestand of veiligheid van de patiënt mag veroorzaken en dat risico's moeten worden uitgesloten of beperkt. Dit geldt voor zowel het ontwerp als de vervaardiging van de gebitsprothese. Opmerkelijk genoeg leerde navraag bij de belangenvereniging Vereniging van laboratoriumhoudende tandtechnici (VLHT) dat meer specifieke kwaliteitseisen ontbreken, wat enerzijds kan betekenen dat de kwaliteit van gebitsprothesen uiteenloopt en anderzijds betekent dat het voor patiënten lastig is om ongeschiktheid aan te tonen. Voor de hand ligt dan ook dat patiënten met behulp van een deskundigenbericht de ongeschiktheid van de gebitsprothese proberen aan te tonen.

Toerekening van de tekortkoming krachtens schuld

Voor een recht op schadevergoeding in verband met een ongeschikte gebitsprothese dient de tekortkoming bovendien aan een tandarts of tandprotheticus te kunnen worden toegerekend krachtens schuld, wet of verkeersopvatting, zo werd opgemerkt. Een tandarts of tandprotheticus heeft bijvoorbeeld schuld aan de tekortkoming indien deze te wijten is aan een ongeschikte gebitsprothese en de tandarts of tandprotheticus kennis droeg van die ongeschiktheid maar de gebitsprothese desalniettemin inbracht (Gerechtshof

Leeuwarden, 2002; Rechtbank Arnhem, 2006). Het betreft dus een (bewuste) handeling van een tandarts of tandprotheticus in de wetenschap dat de prothese klachten zou geven. Patiënten dienen ingevolge de hoofdregel van art. 150 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) aan te tonen dat hun tandarts of tandprotheticus de ongeschiktheid van de gebitsprothese kende of behoorde te kennen. Of patiënten daarin slagen hangt af van de stand van de wetenschap en de wetenschappelijke publicaties tijdens en voorafgaand aan de periode dat de gebitsprothese werd geplaatst (Rechtbank Amsterdam, 1999; Rechtbank Rotterdam, 2010; Rechtbank Arnhem, 2010; Gerechtshof Leeuwarden, 2002; Hoge Raad der Nederlanden, 2005).

Toerekening van de tekortkoming krachtens de wet

Mogelijk is dat de ondeugdelijkheid van de gebitsprothese in kwestie bij de tandarts niet bekend was, noch hoefde te zijn toen de gebitsprothese bij de patiënt werd geplaatst. Gezien het feit dat de wet een toerekeningsgrond kent voor ongeschikte hulpzaken (art. 6:74 juncto art. 6:77 BW), is het de vraag of een tandarts of tandprotheticus (alsnog) aansprakelijk kan zijn voor schade veroorzaakt door het (enkel) plaatsen van een ongeschikte gebitsprothese, zonder dat hij van die ongeschiktheid wist. Het antwoord luidt in beginsel bevestigend; de omstandigheid dat de gebitsprothese ongeschikt is door bijvoorbeeld een slechte kwaliteit of een slecht ontwerp, komt voor risico van tandartsen of tandprotheticici. Volgens het slot van art. 6:77 BW is een tandarts of tandprotheticus niet aansprakelijk voor de schade van een patiënt als de tandarts of tandprotheticus erin slaagt te bewijzen dat toerekening aan hem onredelijk is, gelet op de inhoud en strekking van de rechtshandeling waaruit de verbintenis voortspuit, de maatschappelijke opvattingen en de overige omstandigheden van het geval. Hierna worden de uitzonderingsgronden besproken tegen de achtergrond van de vraag of tandartsen of tandprotheticici hierop een beroep kan doen.

De inspanningsverplichting

In tandheelkundige zaken wordt doorgaans uitgegaan van een inspanningsverplichting van tandartsen of tandprotheticici; zij kunnen een 100% goede gebitsfunctie niet garanderen, maar zich 'slechts' zo goed mogelijk inspannen om die functie te realiseren (Eijkman, 2011). Toch is het menselijk lichaam niet altijd een factor die van doorslaggevende invloed is op de geschiktheid van de gebitsprothese. Zo zal het niet aan het lichaam van een patiënt liggen dat een gebitsprothese met een slechte technische kwaliteit klachten doet ontstaan. Er is kortom een onderscheid te maken tussen de uitvoering van de geneeskundige behandeling, waarvan wellicht het resultaat onzeker is, en het maken van de gebitsprothese dat op zich geen onzekerheid met zich hoeft mee te brengen (Vanswevelt, 1997). In de literatuur wordt dan ook aangenomen dat het feit dat op de hulpverlener een inspanningsverplichting rust, niet wegneemt dat een arts, en dus ook een tandarts, heeft in te

staan voor de deugdelijke (technische) kwaliteit van de door hem gemaakte prothese (Tjong Tjin Tai, 2009; Kortmann, 1991; Van, 2011). Ook in de rechtspraak is deze opvatting terug te zien (Gerechtshof Arnhem, 2000; Rechtbank Arnhem, 2010; Rechtbank Breda, 2011).

De maatschappelijke opvatting

Een andere reden dat toerekening aan de behandelaar onredelijk zou zijn, kan voortkomen uit de maatschappelijke opvatting. De wetgever heeft het uitdrukkelijk aan de rechter overgelaten om in een voorkomend geval een oordeel te geven (Parlementaire Geschiedenis Boek 6). Als de tekortkoming door de ongeschiktheid van de gebitsprothese gelegen is in de gebitsprothese zelf, zal dit in veel gevallen krachtens de maatschappelijke opvattingen aan de behandelend tandarts of tandprotheticus worden toegerekend. Tandartsen (of de tandtechnicus waarvoor hij verantwoordelijk is) of tandprotheticen maken immers doorgaans de keuze voor het te gebruiken materiaal en voor het ontwerp, zijn ten opzichte van hun patiënt deskundig en zijn voor hun beroepsactiviteiten verzekerd, zo wordt aangenomen. Ook in de rechtsgeleerde doctrine wordt ervan uitgegaan, dat de behandelaar niet zonder meer in een positie verkeert die afwijkt van andere opdrachtnemers of schuldenaren (Tjong Tjin Tai, 2009; Kortmann, 1991). Er is dus onvoldoende grond om een behandelaar aansprakelijk te stellen voor een gebrekkige gebitsprothese, ook als een behandelaar niet bekend was of behoorde te zijn met een gebrek van de gebitsprothese.

Conclusie

De centrale vraag in dit artikel was of patiënten de gezondheidsschade die het gevolg is van een ongeschikte gebitsprothese af kunnen wentelen op hun tandarts of tandprotheticus. Het korte antwoord is 'ja', het lange antwoord is 'het hangt ervan af'.

Voorop wordt gesteld dat een patiënt moet stellen en, bij betwisting, moet bewijzen dat zijn tandarts of tandprotheticus is tekortgeschoten, én, zo die tekortkoming gelegen is in de ongeschiktheid van de gebitsprothese zelf, moet stellen en bewijzen dat de gebitsprothese ongeschikt is. Dit is een lastige opgave. Een niet geleverde inspanning is moeilijk aan te tonen en het enkele feit dat de gebitsprothese niet functioneert of dat er klachten worden ervaren, betekent niet zonder meer dat de gebitsprothese ongeschikt is. Slaagt een patiënt er echter wel in om aan te tonen dat de gebitsprothese ongeschikt is – doorgaans aan de hand van een deskundigenbericht – dan kan zijn tandarts of tandprotheticus aansprakelijk zijn, mits de tekortkoming aan hem kan worden toegerekend krachtens schuld of krachtens de wet.

Een tandarts of tandprotheticus is bijvoorbeeld aansprakelijk wanneer de ongeschiktheid van de gebitsprothese bij hem bekend was, maar hij ervoor koos de gebitsprothese te plaatsen en ook nog eens besloot te zwijgen over mogelijke problemen. In dat geval heeft hij schuld aan de tekortkoming.

Daarnaast kunnen tandartsen of tandprotheticen aansprakelijk zijn, omdat een tekortkoming die is ontstaan door de ongeschiktheid van de gebitsprothese hem krachtens de maatschappelijke opvattingen wordt toegerekend, ook al wist hij niet van de gebrekkige technische kwaliteit. De tekortkoming komt dan voor zijn risico. Het feit dat op tandartsen een inspanningsverplichting rust, staat niet noodzakelijkerwijs de aansprakelijkheid van tandartsen in de weg: klachten van patiënten door de gebrekkige technische kwaliteit zijn immers niet het gevolg van de invloed van de gezondheidssituatie van de patiënt. Ook omstandigheden als keuzevrijheid in het ontwerp, merk of type, de deskundigheid van de tandarts of tandprotheticus en de mogelijkheid tot verhaal op een verzekeraar zijn argumenten die wijzen in de richting van aansprakelijkheid van tandartsen of tandprotheticen.

Kortom, de tandheelkundige zorgverlener is niet gevrijwaard van schadeclaims van patiënten en onder omstandigheden is dat terecht. Dit mag geen reden zijn voor angst, maar eerder tot het kweken van een kritische instelling waar het de technische kwaliteit van een gebitsprothese betreft. Een eerste aanzet zou kunnen zijn het ontwikkelen van specifieke kwaliteitsnormen.

Literatuur

- * *Baat C de, Witter DJ, Creugers NHJ*. Partiële kunststof plaatprothesen. *Ned Tijdschr Tandheelkd* 2011; 118: 32-37.
- * *Brands WG*. Ontwikkelingen in het klacht- en tuchtrecht. *Ned Tijdschr Tandheelkd* 2004; 111: 232-238.
- * *Eijkman MAJ*. Volledige gebitsprothesen: een inspanningsverbintenis!. *Ned Tijdschr Tandheelkd* 2011; 118: 617-621.
- * *Gerechtshof Arnhem*. Uitspraak 27 juni 2000. *Verkeersrecht* 2002, 112. Landelijk Jurisprudentienummer (LJN) AK4321.
- * *Gerechtshof Leeuwarden*. Uitspraak 28 augustus 2002. LJN AF5968.
- * *Gerechtshof Leeuwarden*. Uitspraak 28 augustus 2002. LJN AF5959 en LJN AF5968.
- * *Goslings MA*. Medische aansprakelijkheid: een stand van zaken. *Tijdschrift voor Gezondheidsrecht* 1995; 4.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 25 maart 1966. *Nederlandse Jurisprudentie (NJ)* 1966, 279.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 5 januari 1968. *NJ* 1968, 102.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 13 december 1968. *NJ* 1969, 174.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 11 maart 1977. *NJ* 1977, 521.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 15 mei 1981. *NJ* 1981, 641.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak 9 november 1990. *NJ* 1991, 26.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak onder nummer C98/371HR, 8 september 2000. LJN AA7041.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak onder nummer C03/210HR, 28 januari 2005. LJN AR6458.
- * *Hoge Raad der Nederlanden*. Uitspraak onder nummer C03/214HR, 28 januari 2005. LJN AR6459.
- * *Kortmann SCJ*. In: Beer JM, Kortmann SCJJ, Booi LHDJ. *Aansprakelijkheid voor medische fouten*. Lelystad: Koninklijke Vermande, 1991.
- * *Os JH van, Baat C de, Kalk W*. De kwaliteit van zorgverlening voor edentaten. *Ned Tijdschr Tandheelkd* 2011; 118: 647-651.

- * *Rechtbank Amsterdam*. Uitspraak onder nummer H 98.0896, 3 februari 1999. LJN AB8317.
- * *Rechtbank Arnhem*. Uitspraak onder nummer 123017/HA ZA 05-179, 17 mei 2006 (niet gepubliceerd).
- * *Rechtbank Arnhem*. Uitspraak onder nummer 185108/HA ZA 09-941, 3 februari 2010. LJN BL4385.
- * *Rechtbank Arnhem*. Uitspraak onder nummer 187508/HA ZA 09-1307, 28 juli 2010. LJN BN3376.
- * *Rechtbank Breda*. Uitspraak onder nummer 224654/HA RK 10-151, 3 januari 2011. LJN BO9631.
- * *Rechtbank 's-Hertogenbosch*. Uitspraak onder nummer 98033/HA ZA 03-1442, 15 juni 2005, LJN AT7353.
- * *Rechtbank 's-Hertogenbosch*. Uitspraak onder nummer 105692/HA ZA 04-250, 15 juni 2005, LJN AT7382.
- * *Rechtbank Maastricht*. Uitspraak 15 februari 1996, kenbaar uit Hoge Raad der Nederlanden, uitspraak onder nummer C97/321, 28 mei 1999. NJ 1999, 614.
- * *Rechtbank Rotterdam*. Uitspraak onder nummer 338710 / HA ZA 09-2573, 17 maart 2010. LJN BL8825.
- * *Stolker CJJM*. Aansprakelijkheid voor bloedproducten en bloedtransfusies. Nederlands Juristenblad 1995; 19: 685-695.
- * *Tjong Tjin Tai TFE*. Bijzondere overeenkomsten: Opdracht, incl. geneeskundige behandelingsovereenkomst en de reisovereenkomst – Asser 7-IV*. Deventer: Kluwer, 2009.
- * *Vansweevelt T*. De civielrechtelijke aansprakelijkheid van de geneesheer en het ziekenhuis. Antwerpen: Maklu, 1997.
- * *Van AJ*. De aansprakelijkheid voor gebrekkige medische hulpmiddelen-Implanon revisited. Tijdschrift voor Vergoeding Personenschade 2011; 2.
- * *Waas MAJ van*. Persistierende klachten met de gebitsprothese. In: Kalk W, Waas MAJ van, Os JH van, Postema N (red.). De volledige gebitsprothese in woord en beeld. Houten: Bohn Stafleu van Loghum, 2001.
- * *Waas MAJ van*. Proefschriften 25 jaar na dato 25. Een kunstgebit, een kwestie van doorbijten. Ned Tijdschr Tandheelkd 2011; 118: 277-281.

Summary

A dentist or denturist can be held liable for damages resulting from an unsuitable denture

The placement of a denture can lead to complaints. Sometimes these complaints are inherent in the condition of the patient's mouth, but sometimes the problems are the result of a defect in the denture itself, for example because of an incorrect design. When, in such a case, the patient is harmed, the question arises as to whether and from whom he can claim compensation. If the patient succeeds in demonstrating that the denture is unsuitable, then the dentist or denturist can be held liable, provided the failure can be attributed to him, according to his culpability or under the law.

Bron

R.P. Wijne

Medewerker van het Wetenschappelijk Bureau Holla Advocaten te Eindhoven, docent in gezondheidsrecht aan de Universiteit van Amsterdam en promovenda van de Erasmus Universiteit Rotterdam, alsmede lid-jurist van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in Amsterdam en 's-Gravenhage

Datum van acceptatie: 27 juni 2013

Adres: mw. mr. R.P. Wijne, Verbindingslaan 2b, 1401 VD Bussum
r.wijne@holla.nl en rolinka.wijne@gmail.com